

Pravljica o radovednem angelčku.

Nekako takole pred božičem je bilo, ko so imeli v nebesih dosti dela. Doli na zemlji je umiralo veliko ljudi in sveti Peter je kar neprestano odpiral in zapiral nebeška vrata. Veliki angeli so morali tiste duše pripeljati pred Boga, ter so se tudi dovolj nahodili, a največ letanja so imeli mali angelčki v srajčkah, ki so morali pripravljati otrokom darove in drevesca. To vam je bilo, zlati moji, tekanja, letanja in zbiranja! Nekateri so morali spet trgati oblake, da bi padal na zemljo sneg, da bi bil bel božič.

Pri tem je bilo veliko smeha in veselja in vsi so videli radi, da je že prišel sveti večer.

Drevesca so stala pripravljena in so dišala po slaščicah in igličju in bilo jih je, otroci moji, toliko, kakor kadar pogledate skozi vaše okno noter tja, kjer se nebo dotika zemlje, pa še petkrat več.

In kakor hitro se je začelo mračiti, so pričeli angeli na zemlji raznašati drevesca. Letali so skozi okno v sobe, postavljali so jih na mizo ali na tla ter takoj spet v nebesa po nova. Vsi so bili vselej v hipu nazaj in sveti Peter jim je delal na vratih črtice, koliko drevesc je ta in ta angelček raznesel. Samo en angelček, majhen in polnoličen, v rumeni srajčki, se je vselej najbolj zakesnil in je imel najmanj črtic na vratih pri svetem Petru. Nekateri so se mu smejali, drugi so ga pomilovali, da je tako majčken in ima doslej tako slabe peroti.

Le ljubi Bog je dobro vedel, zakaj se angelček vselej zakesni in zato se je nanj zelo hudoval.

Angelček je bil namreč od sile radoveden, na zemlji mu je bilo to in to všeč in si je povsod vse ogledal in šele potlej je odletel za ostalimi. Ko je bilo več kakor polovica drevesc raznesenih, je poklical angelčka v rumeni srajčki k sebi in mu prav prijazno rekel, da se ne spodobi, da bi se tako majhen angelček dolgo zadrževal doli na zemlji, ogledoval pozemeljske reči, še zlasti ne danes, ko je toliko dela in bi moral gledati, da čim več drevesc raznese. Angelček se je lepo priklonil, poljubil Bogu roko in obljubil, da se ne bo nikdar več zakesnil. In je šel ter spet raznašal drevesca. Ali angelček je bil jako radoveden, in ko je priletel z drevescem dol, je takoj pozabil, kar je bil obljubil Bogu, pa je začel stikati po stanovanju. Našel je tam grlico, lepo čisto grlico, z očmi kakor korale, no saj jo vsi dobro poznate, in angelček jo je gledal ves zavzet. Dasi je imel v nebesih sila veliko igrač, grlice pa še ni videl, in ji je začel nagajati. Vtikal je prstke v kletko in kadar ga je s kljunom v prstek hlastnila, je imel s tem tako veselje, da se je na vso moč smejal.

Medtem pa je bilo že pozno in angeli so nosili iz nebes poslednja drevesca. Ko so bili vse raznesli in je sveti Peter zaprl vrata, angelčka pa od nikoder. Tedaj se je Bog Oče razjezil, pogledal dol, kaj tam angelček počne, pa ga je zagledal v sobi, ko je nagajal grlici in se smejal, kar se je mogel. In Oče nebeški se je razjezil nad neubogljivim angelčkom, pa mu je za kazen odvzel peroti, da bi moral ostati na zemlji, ko mu je bilo tam tako všeč.

Ko se je navsezadnje naveličal igrati s ptičem, se je sveti deček domislil, da mora leteti domov. Ko je uvidel, da je brez peroti, se je ustrašil in vteknil prstek v usta. Najprej je tekal po sobi in iskal, kod bi mogel iz hiše, potlej se je pa stisnil v kotek in plakal.

Ko sta prišla gospodar in gospodinja tiste hiše v sobo, da bi videla, kaj je Jezušček prinesel, sta našla v kotu majhnega dečka v rumeni srajčki pa bosega. Silno sta se čudila, odkod neki ta prelepi deček. Ker pa sta imela samo deklico in sta si vedno želela tudi dečka, sta pač mislila, da jima ga je sam Bog dal. Bila sta ga tako vesela, da sta ga precej začela pestovati, gospodinja ga je brž oblekla, ker je imel samo srajčko, a zunaj je bilo mraz.

To sta bila bogat kmet in kmetica, h katerima je angelček prišel. Kupila sta mu obleko in igrač, dajala mu jesti same dobre reči in tako se je angelčku na zemlji prav dobro godilo. Pa ko je bil tako pri hiši že tri dni in ni črnil besedice, se jima je kaj čudno zdelo, da deček sicer prav čilo skače in papka, a glasu ne da iz sebe. Vse to se jima je zdelo veliko čudo. In zatorej je bila žena kajpada na vso moč vesela, da ima fantka z modrimi očmi in z zlatimi laski. Ves božji dan je mislila nanj in ga učila govoriti. Angelček je bil bistre glavice in čez pol leta je čisto dobro govoril. Medtem je zavladala zima. Angelček ni mogel iz hiše, ni prišel med ljudi, ampak je bil zmeraj v sobi. A toliko da je spomladi posijalo solnce, se je deček že igral na vrtu, skakal po dvorišču. Bil je večkrat tudi sam z družino doma, ko sta kmet in kmetica odšla na trg. Ko sta bila tako enkrat oba zgodaj odšla, je bil angelček doma in se je igral z deklico. Tedaj je prišla revna lačna ženica in prosila košček kruha. Angelček jo je peljal v sobo, in ker se je v njem oglasil odgojitelj božji, je dal revni toliko mesa in moke, kolikor ga je našel v shrambi. Izteknil je tudi kmetičine petice ter jih je podaril polno pest starki. Hitro se je razneslo po vasi, kako je mali zlatolasi deček darežljiv. Ko sta kmet in kmetica to zvedela, sta se jezila na fanta in ga za kazen pognala past gosi. Angelček je dobil zeleno palico in jato žlobudravih gosi, pa hajdi ž njimi na njive. Komaj so bili dobro iz vasi, pa so se gosi angelčku zasmilile, da morajo iti poleg njegove šibe. Zato jih je prepustil samim sebi ter prišel domov brez njih. In spet je bil ogenj v strehi! Kmetica je poslala družino, da so gosi segnali, angelček je pa moral trebiti grah v kuhinji. Trebil je in trebil, a tedaj je videl skozi okno ptiče, kako pobirajo med smetmi drobtinice. Smilili so se mu, pa je začel metati ptičkom grah skozi okno z obema rokama.

In tako nista oče in mati vedela, kaj bi s tem otrokom. Nič več ni smel na dvorišče in vrt, samo v sobo so ga zapirali in včasi je v kuhinji oprezoval. A pri vsem tem je bil zdrav kakor riba, rdeč kakor roža, dasi je hodil malo na zrak in je jedel samo sadje in mleko. —

Spet drugič je v hlevu odvezal krave in konje, le pomislite ljubi moji, koliko je bilo tedaj krika in vika. Bil je skočan in uren kakor veverica, vse je oblezel, vse preplezal, in če je kdaj odkod padel, se ni mrvice udaril, in če je bil trohico tepen, ga ni sploh nič bolelo — kajpada, ker je bil angelček. In tako so imeli ž njim doma velik križ.

Neki dan je šel kmet lovit ribe. Vzel je s seboj voziček in mrežo. Angelček ga je prosil in prosil, naj bi ga vzel s seboj, češ da še ni videl, kako se lovijo ribe. Kmet je imel fantka rad, ga je vzel s seboj pa so šli. Ko so prišli k ribniku, je hlapec vrgel mrežo, kmet je pa držal trnek. Nalovili so rib — poln voziček in so se mislili vrniti domov. Angelčka je zagrcilo v grlu, da morajo tiste ribe tako umreti, in ko sta se kmet in hlapec spet mudila z mrežo — smuk na voziček pa je začel metati ribe v vodo dokler ni vseh pometal.

In angelček je bil iznova kaznovan. Doma so ga spet zaprli in spet ni smel nikamor. In to je šlo tako naprej. Ko je bil pri sosedovih v vasi, je odprl gajbico ter ptička izpustil. Iz shrambe je odnesel jajca in jih

vrnil kokošim. Miške je izpuščal iz pasti. Ko je neki dan videl kmetico, ki je klala kokoš, je jokal, da nikoli tega.

Angelček se je spominjal, kako je pač v nebesih lepo in dobro, pa je molil zvečer, molil zjutraj, da bi ga Oče nebeški k sebi vzel. Pa ker je bil angelček, ni mogel umreti, a peroti mu je Bog odvezel, ker ni tistikrat ubogal. Kmet in kmetica sta se čudila, zakaj njižu fantek zdaj tolikrat plaka, a tega ni nihče vedel kakor on sam in Bog.

In ta se ga je neki dan usmilil.

Ko se je spet bližal božič in je angelček izpustil iz svinjaka debelega praseca, ker je vedel, da ga bodo zaklali in je potlej jokal, ker so ga zaprli, je videl Bog, da angelček ni za med ljudi. Poslal je angele ponj, ki so mu pripeli nove peroti in frrr ž njimi v nebesa! Tam mu je Bog vse odpustil, ker je vedel, da je tisto leto angelček na zemlji dosti skusil. Odkazal mu je drugačno delo kakor prenašanje smrečic in darov na zemljo, da bi ga iznova ne zapeljala tista njegova radovednost. Ker pa je Bog tako dober, je sprevidel, da je angelček kmetici in kmetu veliko škode napravil, zato jima je vse to povrnil. Ko sta se zjutraj zbudila, sta jokala, ker nista našla angelčka nikoli nikjer, a imela sta ga vendar tako rada. Zato pa jima je poslal Bog drugega otroka, pravega sinčka, ki je imel tudi zlate laske in modre oči, samo da ni imel angelskega srca kakor oni prvi.

Odslej je angelček živel v nebesih in je rad ubogal na besedo in migljaj. Bil je vesel, da je spet med svojimi in to je číšlal. —

Pa vendar mu ni bilo tisto leto doli na zemlji v samo škodo.

Kadar je zvečer kaj utegnil in z njim vred tudi drugi, je sedel na sredo, položil ročice na kolena in pripovedoval.

In kadar je bil posebno dobre volje in je Bog dovolil, je učil majhne angelčke v nebesih govoriti slovenski.

D. D.

Božič v gozdu.

Sivega neba so padale snežinke. Pa je stekel zajec čez polje. Poiskal si je zavetja pod jelko.

»Tako!« je zagodrnjal in pogledal v tiho, belo pokrajino. Vendar enkrat mirna urica brez skrbi.«

»Potem ti je pa dobro,« zakliče nekdo v vejah nad njim.

»Oho, kdo pa se oglaš, kdo pa si?« vpraša zajec.

»Jaz sem ptič krivokljun, ali me ne poznaš?«

»No, vsekako nisi moj sovražnik, in vedno je dobro imeti kaj družbe,« odgovori zajec.

»Bodi brez skrbi, ljubi zajec, jaz pobiram samo žuške in obiram jelkine češarke, tebe pa pustim v miru. Toda povej mi, zakaj si pa tako vesel in brezskrben?«

»Brezskrben? Saj je vendar samo ena noč v letu, ko sem varen pred psi in puškami, in to je uprav danes, ko obhajajo ljudje božič.«